

DISSERTATIO IN AVGVRALIS MEDICA

10

DE

SINGVLTV

QVAM

ANNVENTE DIVINI NVMINIS GRATIA

PRÆSIDE

DN. FRIDERICO HOFFMANNO

ACADEMIÆ ET ORDINIS MEDICI SENIORE

ET h. t. DECANO

PRO GRADV DOCTORIS

LEGITIME OBTINENDO

Ad. d. Junii Anni MDCCXXXIII.

H. L. Q. C.

PVPLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT

AVTOR

FRANCISCVS HENRICVS GOTTFRIEDT

CAROLO-THERMENSIS.

HALÆ MAGDEBVRGICÆ

TYPIS IOHANNIS CHRISTIANI HILLIGERI, ACAD. TYPOGR.

EXAMINATA IN FACULTATE MEDICA

DE

SINGVLV

SVAN

ANNVENTE DIVINI NOMINIS GRATIA

PRÆSIDENTE

DR. FRIDERICO HOFFMANNNO

ACADEMIE PUBLICÆ MEDICÆ

ET P. DECANO

PRO GRADU DOCTORIS

FRANCISCO

DE

UNIVERSITATE

WURTEMBERGENSIS

FRANCISCVS HENRICVS GOTTFRIEDVS

CHIRV. P. M. D. C. C. C. C.

IN P. M. D. C. C. C. C.

WURTEMBERGENSIS

Q. D. B. V.
DISSERTATIO INAUGVRALIS
MEDICA
DE
SINGVLTV.
PRAEFATIO.

Praeter ægri- tudines, quæ caul-
sa per totum corpus dispersa, toti
machinæ inhærescere observantur,
sunt adhuc quam plurimæ, quæ
unam potissimum præ reliquis par-
tem offendere, in eaque, ceu to-
tius mali fomite, ex quo actiones homini proprias mi-
sero planctu afficiunt cruciantque, residere solent. Has
inter causas morborum fovendis obnoxias partes nulla
certe est, quæ facilius ac frequentius occupatur,

A 2

quam

quam intrinseca microcosmi culina, ventriculus ac intestinorum canalis: nullaque, quæ plura reliquis partibus ac functionibus inducit damna, & symptomata. Quemadmodum enim hi membranacei canales ad sanitatem conservandam maximum conferunt momentum; & non alimentosum minus succum per chylifera vasa toti suppeditant machinæ, quam impuras alimentorum partes foras ejiunt: ita quoque a naturali recedentes constitutione, toti fere corpori, omnibusque illius actionibus gravissimas infligunt noxas. Nullum enim viscus majorem cum reliquis habet confederationem ac compassionem, quam ipse ventriculus: dispensat ille singulis partibus sua, omnibus compatitur, a singulis noxa in illum redundat, omnibus amicus & patronus existit, a quovis ergo insignem mutuatur sympathiam, unde & primus facile peccat, & primus aliis peccantibus afficitur. Quam veritati esse consentaneam assertionem, docet non solum artificiosissima harum partium fabrica; verum etiam experientia, cæco præjudiciorum jugo exuta corroborat. Qui enim ventriculum nerveis valde membranis instructum considerat, illasque partim ab octavo nervorum pari, partim ab intercostali ramo fabricatas esse caller, facillime perspiciet, quanta illius cum aliis visceribus esse debeat communicatio, quantus consensus. Taceo rerum magistræ experientiam: quæ enim pars in omnibus tantum non morbis, quos chronicos dicunt, majorem meretur attentionem quam ipse ventriculus? Ex illo sane omnes fere hypochondriacæ, hysteriæ, flatulentæ, cardialgicæ, spasmodicæ, aliæque afflictiones ceu universali gesmine propullulant. Et unde

unde periodicorum morborum originem melius deducemus, quam ex ventriculi vitio? sed hanc ulterius adstruere veritatem, ad nos fere non pertinet: qui eam uberius cognoscere cupit, adeat *Exc. D. PRÆSIDIS Medicinam consultatoriam.* Nos præsentī inaugurali differretione singultum explicaturi, satis ostendemus, quantum ventriculus cum septo transverso habeat communionem: quamque impossibile fere fit, ut una harum partium læsa, altera maneat integra. Adsit numen conatibus nostris, eosque adjuvet clementer.

§. I.

QUæ græcis λυγμός, Hippocrati λύγξ, λυγγός (ad differentiam vocis λύγξ, λυγχός, quæ lynxem, animal acutissimo visu præditum denotat) latinis singultus audit, affectio est concussio septi transversī cum annexis quibusdam partibus spasmodico-convulsiva, interrupta, sub inspiratione facta & cum sonora aeris per œsophagum explosione stipata. Cujus natura & ratio mechanica ex partium adfectarum situ, nexu & fabrica elucescit.

§. II.

Septum transversum, græcis diaphragma dictum, omni circumferentia musculosum, fibris a centro ad peripheriam tendentibus, in centro tendineum, mediam corporis cavitatem ab infima transverso, simul obliquo, antèrius altiori, posterius decliviori situ dissepiens, versus thoracem convexum, abdomen versus concavum, nervis partim ab intercostali ramo, & vago pari, partim a vertebralibus oriundis, satis capacibus instructum; binis foraminibus, quo-

rum dextrum in tendineo circulo cavam venam, sinistrum in muskulosa parte oesophagum ac par nervorum vagum transmittit, pervium variis undique adhæret partibus. Nimirum antica parte costis, sterno, & musculis intercostalibus; media per tunicam pleuram, convexam septi superficiem cingentem, mediastino; ventriculo non solum per nervos ac anteriorem tunicam, a peritonæo productam, utrique communem, ac concavum septum, investientem; verum etiam per stomachum, græcis *κοιλία* dictum ipsi firmiter adnexum; hepatis, ejusque gibbosæ superficiei per ligamentum latum; & postica regione vertebris lumbaribus per duas muskulotendineas appendiculas arctè connectitur vinculo.

§. III.

Vi hujus dictarum partium mutui vinculi necesse est, ut unius partis in loco mutationem sequatur reliquarum adhærentium motus: quod in naturali statu respirationis docet negotium. Namque sub huius priori actu inspiratione partim musculis intercostalibus costas sursum, simulque antrosum trahentibus, partim ipsis musculos septi fibris a centro ad peripheriam contractis, & abbreviatis, hoc ex convexa in planiorem magis convertitur figuram: protinus hunc motum æmulantur vicinæ partes, & universum sursum antrosumque trahitur abdomen, stomacho per abbreviatas septi fibras magis coarctato. Omnia hæc pristinam subeunt conditionem, diaphragmate in expiratione ad convexitatem redeunte. Inde vero certissima erit conclusio, quod, ubicunque thorax & abdomen sursum antrosumque tolluntur, pectorisque ampliatur cavitas, ibi sit inspiratio; si contra, expiratio.

§. IV.

§. IV.

Hæc ita contingere ex anatomia, physiologia, raticinatione, experimentis, auctoritate summorum virorum ceu anni dubio majora supponimus. Iam vero in singultu attollitur abdomen & thorax, pectusque redditur amplius: ergo singultus est inspiratio, seu fit sub inspiratione. Verum enim vero sub naturali inspiratione antecedere obseruatur motus intercostalium musculorum; sequitur transversus septi constrictio, & tandem abdominis agitatio: hæcque omnia placido, lento, successivo procedunt gradu: quæ paulo aliter fiunt in singultu. Stringitur enim primum diaphragma, vi consensus, (§. præc.) sequitur motus intercostalium musculorum, demum abdominis; cuncta administrantur vehementer, violenter, & velocissime. Hinc autem singultus est inspiratio præternaturalis, spasmodica, convulsiva, violenta, citissima: quam sequitur exspiratio naturalis.

§. V.

Exinde explicanda quoque erunt singultuentium motuum intervalla: constrictum concussumque enim septum producto singultuoso sonitu, mox iterum plus minus lento naturalique modo convexum redditur, i. e. fibræ musculares iterum prolongantur: hinc quies sonitus observatur. Quo vero hæc citius, quoque vehementius fiunt, eo violentior singultus, eoque breviora habet intervalla, & vicissim. Inde patet ratio constrictionis spasmodicæ, quæ sub singultu occupat diaphragma: ea enim est quidem velocissima ac violenta, mox tamen remittens; adeoque discrepat ab ea spastica detentione, quæ diutius septum tenet rigidum, ac perpetuam spirandi causatur difficultatem. Vnde vero sonora ista explosio? an ab aere vi ex pulmonibus truso? neutiquam:

nullus enim sub inspiratione ex pulmonibus aer fertur, sed concussio velocissime septo constringitur quoque stomachus & gula citissime: hinc aeris, continuo a nobis deglutiti portio intra oesophagum comprehensa magno impetu sursum per integrum pellitur oesophagum, tandemque in fornicato palato singultuosum istum efforinat clangorem. Conf. LANGII *Prælo. animatae* Cap. 36.

§. VI.

Ex his intelligenda æque ac dirimenda sunt lites veterum medicorum, quæ de loco singultus subiecto eorum animos ex structuræ & mechanisimi ignorantia excruciarunt. Verustissimi enim & horum antesignanus HIPPOCRATES *L. VI. aph. 39.* accusaverunt ventriculum; ut inde FORESTVS *L. XVIII. obs. XII. pag. 286.* singultum describat per vehementem & violentum stomachi motum, quo rem infestantem expellere conatur. At enim vero sic confunduntur ructus & vomitus cum dicta septi adflictione: quippe ad quos morbos eadem valet definitio. Cui quidem confusio licet mederi videatur ea distinctio, qua per vomitum expelli, quæ in ventriculi cavitate continentur, per singultum agitari, quæ orificio illius superiori inhærescunt, perhibent veteres: teste FORESTO *loc. cit. pag. 290.* attamen inextricabiles iterum nodos sillerent nausea & cardialgia, quibus pariter agitantur, quæ stomacho sunt impacta. Quid? quod phænomena singultum comitantia, ceu clarissimæ inspirationis notæ cum supposita stomachi convulsione nullo modo possent explicari,

§. VII.

Quamobrem hisce difficultatibus perspectis quidam celeberrimi viri adfectus præsentis causam & sedem in solo transverso septo collocaverunt. Quorum agmen ducit FELIX
PLA-

PLATERVS L. II. de functionum lesionibus Cap. V. pag. 470. quem sequuntur FRANCISCVS SYLVIVS Lib. I. *prax. med.* Cap. 23. ac ETTMVLLERVS *Colleg. pract.* pag. 208. variis sententiam suam argumentis corroborare anniti sunt. Conf. MAIOWII *disp. de respiratione* pag. 292. At & huic opinioni varia variis visa fuerunt contraria; quare media incedentes via primario quidem os ventriculi superius adfici, per consensum tamen semper diaphragma simul agitari perhibuerunt; uti DOLÆVS *ENCYCLOPÆD. Med. L. III. C. II. pag. 174.* & BACHMAIERVS *diff. de Singultu Aldorffii anno 1695. habita pag. 6. statuunt.*

§. VIII.

Nos nostram exposituri mentem, principalem sedem primariumque huius affectus organon in solo diaphragmate collocamus: dum enim ille genuinam ac veram nobis sistit inspirationis speciem, impossibile est, ut absque muscoli illius transversi ope queat administrari. Verum enim vero nec stomachus immunis manet, nec reliquæ coherentes partes: namque unius partis adfectionem sequitur reliquarum læsio (vid. §. 3.) Præcipue autem annotanda in hoc morbo mutua diaphragmatis ac ventriculi communicatio; quæ fundamentum sistit divisionis illius, qua singultus in idiopathicum & symptomaticum recte dispescitur. Quandoquocumque enim causa illius materialis in ipsa septi transversi hæret substantia, morbus audit idiopathicus: & dicitur symptomaticus, si ea in superiori ventriculi orificio residet, aut ex alia remotiori parte huic per consensum communicatur. Namque hoc dum non solum membranam externam a peritonæo mutuatam, verum etiam nervos ex pari vago & intercostali oriundos cum septo, habet communes: evidentissimam no-

bis suppetitat rationem, qua illud affectum, vellicatum, contractamque vicinum sibi diaphragma in mali sui & spastica contractionis rapiat communionem, cuius demum concussio singultientes producit motus.

§. IX.

Nanciscitur ex diversitate suæ durationis aliam adhuc differentiam hic adfectus; qua vel chronicus dicitur vel acutus. Hic & idiopathice & symptomatice morbis fere acutis jungi observatur, ut febribus continuis, malignis, exanthematicis, pestilentialibus, dysenteriis retropulsis, inflammationibus partium nobiliorum, diaphragmatis, ventriculi, duodeni, hepatis, uteri, cerebri &c. & non solum brevioris exitus, verum etiam ancipitis est eventus. Contra vero chronicus tales quoque morbos comitari solet, e. g. hystericos, cachecticos, primarum viarum viciatam conditionem, malam partium spiritualium conformationem &c. Ipsas etiam totius corporis convulsiones antecedere soepe deprehenditur: & in hac sua indole ad plures hebdomades, menses, quin integros annos cum insigni ægrotorum molestia extendi potest. Sic BARTHOLINVS *Cent. 2. obs. med. anat. hist. 4.* de singultu per quatuor annos infestante; & *Cent. 3. epist. 61.* de muliere per biennium adeo graviter singultiente, ut a dæmone obsessa videretur; alii alia exempla allegant: quorum major numerus a MARCELLO DONATO *L. IV. hist. medic. Cap. V.* & SCHENCKIO *observo. L. III.* recensetur. Ad huius chronici singultus censum referri vulgo solet ille, quo ex diætetica causa, vel refrigeratione vel alimentorum incongrua assumptione ortus cito iterum evanescit; & hinc non immerito diæteticus ad differentiam morbofi adpellari possit.

§. X.

§. X.

Molesta hæc adfectio primum rarius constitue-
re solet morbum; sed duntaxat grave morborum sym-
ptoma; nisi forte illum exceperis singultum, qui ventriculo
iniuriam saburra onusto supervenire solet. Diagnofis illius est
facillima; juxta vulgatam enim parœmiam tria sunt, quæ ce-
lari nequeunt, tuffis, amor & singultus. Pectus nimirum
concutitur tanta sæpius vehementia, ut iuxta DOLÆVM
Encyclop. med. L. III. Cap. II. pag. 174. totum simul contremi-
fcet corpus & costæ frangi videantur. Hinc medico in tali
rerum statu consulto id solummodo incumbit, ut eas causas
ex signorum concatenatione perferutetur, quæ ad violentas
septi concussionem disposuerunt: qui enim bene cognoscit,
bene curat.

§. XI.

Explicatis itaque indole, mechanismo ac differentiis
singultus, ad ejus causas perquirendas provolvimur. Pro-
xima ergo causa est ipsa stimulatïo, vellicatio & pressio aut
diaphragmatis aut stomachi, eamque insequens spasmodica
vel convulsiva harum partium concussio & constrictio. Quæ-
cunque autem res has partes vellicare, aggravare & afficere
valent, illæ causarum remotarum aut occasionalium nomine
juxta morem loquendi scholis receptum insigniri solent. Ha-
rum binas recensuerunt potissimum veteres, & omnem sin-
gultum vel ex repletionem vel inanitionem derivarunt: vid. FO-
RESTVS L. XVIII. *Caf. 12. pag. 289.* quibus addit DOLÆVS
Encycl. med. L. III. Cap. 2. p. 289. irritationem. Nec quoque
omni hæc divisio carere videtur fundamento: omnes enim
occasionales causæ sub has classes erunt referendæ; quas jam
suo ordine recensēbimus.

§. XII.

Primum locum occupat aer, isque potissimum frigidus: qui quemadmodum toti corpori infensus, ita & ventriculi septique nervis inimicus est, maxime si subjectis antea calentibus subito admitatur. Dum enim ille externam constringit peripheriam, & transpiratione eliminandas fordes ad interiora repellit; hæc ventriculo inhaerentes, facillime tantam ipsi inferunt vellicationem, quanta pro excitanda singultuosa concussione sufficiens existit. Hinc nudò pectore, aut leviter tecto, nudis præter consuetudinem pedibus incedentes, ex calidiori in frigidum abeuntes locum, maxime pueri & quorum textura rarior existit teneriorque, facillime singultum incurrunt: quid? quod infantes, quorum fonticulus minus tectus frigori sive expositus, frequentissime eodem corripantur.

§. XIII.

Ejusdem affectus causæ ipsa esculenta ac potulenta variis modis existunt. Nocent enim vel nimia quantitate, vel inimica qualitate: quantitate insensa sunt, cum vel nondum ventriculi cavitatem intraverunt, vel jam ingressa sunt. Priori ratione frequentissimum est, singultum ex alimentis vel solidis vel fluidis velocius absque prævia sufficiente masticatione devoratis oboriri (da einen der Bissen im Halße stecken bleibet). Dum enim hæc naturali ordine per gulæ canalera non passivo lapsu, sed activa illius contractione ad ventriculum deferuntur: aliter fieri non potest, quin iis iusto celerius avidiusque, ut bolus bolum, haustus haustum trudat, assumtis, quædam portio circa superius ventriculi orificium aliquamdiu commoretur; illudque adgravatum ad spasmodicas constrictiones, septo communicatas proritet. Namque

que

que talem gulæ ac stomachi pressionem hisce motibus producendis satis aptam esse, confirmat casus a FORESTO *L. XVIII. obs. 12.* de singultu a frusto pulmonis bubuli in œsophago resistente commemoratus. Posteriori ratione cibi nimia quantitate ventriculum onerantes eandem producant molestiam: sic pueri voraciores ac gulæ nimium dediti frequentissime sunt singultuosi. FERDINANDVS *hist. med. conf. 43.* allegat casum de singultu ex pane nimium assumto & velocius devorato. Huc maxime contribuere solent potulenta, aut nimis avide hausta, aut iusto frigidiora calenti corpori ingurgitata: quid enim frequentius, quam infantes, uberibus matrum adherentes, si frigidiorum acceperint cerevisiam, illico singultire? TIMÆVS a GVLDENKLEE *L. III. Cas. V. pag. 115.* hujus adfectus exemplum in viro, qui nimis calctatus aquam frigidam cum nitro hauserat; & RIVERIVS *de morborum infreco. observ. I.* aliud allegat, quo ille a frigido haustu ortus per bimestre tempus adflixerat. Idem malum excitant etiam nimia potulentorum assumptiones, si externæ præcordiorum refrigerationes accesserint; exemplo hefluonum, qui crapula obruti nudo inter pocula versantur pectore.

§ XIV.

Qualitate peccant assumta, si aut per se acriora fuerint, aut in ventriculo ex aliis causis saburram generaverint vel acrem vel viscidam, quæ plicis ventriculi ac stomachi renacius impacta, hunc ad motum constrictivum proritat. Hanc subesse causam varia, quæ singultum simul comitantur, signa, ut nausea ciborum, dolor ventriculi gravativus, nuctus acidi, nidorosi, ac ipsi quandoque vomitus significant.

cant. Quid enim frequentius, quam terribilissimos infantes, quibus saburra acido-lactea, acris, rodens ac vellicans ventriculum occupat, singultum incurere? quem DOLÆVS juxta *Encycl. med. L. VI. C. IV. p. 464* in ipso embryone, utero matris adhuc incluso observasse adfirmat. De inflatione cardialgica ventriculi cum singultu legatur observatio ETTMVLLERI, quam habet *Coll. consult. cas. V. pag. 133*. Eadem fere ratione potus minus defœcati, aliaque minus fermentata alimenta ad nostrum morbum disponunt; dum fermentativam ventriculo inducunt acrimoniam, flatulentos vapores ac expansiones, nervis stomachi maxime intensos emittunt.

§. XV.

Verbo: quicquid inferius, superiusque ventriculi orificium rodit, vellicat, adgravat, singultum producere potest. Huc pertinent omnia peregrina in ventriculum delapsa e.g. vermes, serpentes, venena caustica &c. quid? quod externi ictus venenatorum aut ira excandescantium animalium septi concussiones excitare observentur; eandemque culpam ipsa medicamina, alias innocua, si in ventriculo accedente acrimonia fiant vellicantia, sibi contrahant. Recenset tale exemplum de singultu in febribus continuis ardentibus ex nimio & intempestivo juleborum acidorum & emulsionum refrigerantium usu excitato SCHENCKIVS *lib. III. obs.* Quanto autem magis illam excitabunt acriora ac caustica terre remedia? BARBETTE *prax. med. L. IV. C. 2. p. 136*. eum ex oleo vitrioli loco balsami sulphuris assumpto; GVLDENKLEE *L. VII. Cas. 7.* ex euphorbio; & *alio loco* ex cicuta productum observat. Quem fugit, quam horrendi motus drastica emetica,

tica, purgantia, maxime helleborum album, & inde enatas hyperemeses aut hypercathartes consequi soleant? Ratio facile adparet: hæc enim caustica fere medicamina operantur, ventriculum & intestina vellicando, rodendo ac stimulando: unde non solum harum membranacearum partium spasmodici, quin convulsivi accedere solent motus; sed vi consensus etiam vicinorum viscerum, maxime transversæ septi concussiones violentæ: quid? quod totius machinæ universales convulsiones insequi deprehendantur; qualem observationem de epilepsia ex resina jalappæ M. N. C. Dec. II. anno VII. obs. 162. recensent. Conf. Excell. D. PRÆS. Diss. de purgantibus fortioribus ex medicina ejiciendis; & Med. Consult. Tom. I. Dec. V. Cas. VIII. p. 274. Sed & alia ratione causticæ hæc medicinæ multo periculosiorem inducere possunt singultum: dum inflammationem nobilioris partis efficiunt; cujus causa natus ille plerumque mortem præfagit.

§. XVI.

Neque vero minus convulsivas septi agitationes, tristi plerumque eventu post se trahere observantur cruoris vitalis nimix ac incoercibiles effusiones, vel per naturales hæmorrhagias vel per vulnera graviora erumpentes: quibus casibus potissimum universales convulsiones ac ipsum vitæ finem ceu ultimi naturæ conatus antecedere solent. Satis enim exemplo gallinarum, aliorumque animalium necatorum, quin & hominum capite privatorum innotescit: quod ubi cruor ea quantitate effluxit, ut exhaustus fere videatur, tandem convulsivæ insequantur agitationes; quas in excessivis hæmorrhagiis singultuosæ futuras prænunciant. Cuius rei ratio mechanica forte clarissima suppeditari posset, nisi id a scopo nostro alienum chartæ prohiberet angustia. Citissimas
vero

vero atque ut plurimum funestas diaphragmatis concussioniones excitant humores acriores corrupti multisque salinis heterogeneis partibus referti; præsertim si ipsi incumbant septo transverso; quale exemplum *Excell. Dn. PKÆSES in obs. ad Pover. cent. II. cap. 47.* affert, de homine qui per decem & tres dies vehementissimo afflictus singultu tandem obiit; cujus in thorace aliquot feri acrioris extra vasa narantis uncia post incisionem cadaveris sectionem repertæ fuerunt. Et hæc fere sunt causæ, quas sub inanitionis nomine veteres voluerunt; quemadmodum illæ, quæ §. 12-14. allegantur, ad repletionem pertinent.

§. XVII.

Chronicus singultus natales suos quandoque debet sanguinis ac humorum vitio; quando nempe illi aut acrimonia sæpius quadam imbuti, aut alias per naturales excretiones vel uterinas vel hæmorrhoidales evacuati, jam ex quacunque causa intra corpus retinentur. Hi enim consuetis exitus viis prohibitis, ad alia regurgitant loca, eaque implent: quæ si fuerint ventriculi aut septi vasa, in iis stagnant, partesque has nerveas onerant aut vellicant, & ad chronicas, sæpe periodicas proritant concussioniones. Hinc gravidis per ultimos gestationis menses, & hysteris feminis, quarum menstrua potissimum non rite fluunt, maxime sunt familiares: qualem casum memorabilem SCHVRIGIVS *Parthenol. pag. 213.* allegat; ubi refert singultum foeminam ante mensium eruptionem occupasse, hac vero facta semper sponte cessasse. Idem vero malum chronicum æque ac periodicum affligere solet cachecticos, & hepate affectos: ubi causa in bile, acriori reddita, & tunicas ventriculi ac duodeni nerveas vellicante quaerenda est. Hinc LENTILIVS

LIVS in *Jatromn. pag. 286.* talem affectum observavit in cachectico, tam diu durantem, donec vomitus sequeretur.

§. XVIII.

Accedit singultus dysenterii & diarrhœis, si intempestive cohibita & per opiata aut alia sub initio præsertim adhibita adstringentia fuerint sufflaminata. Quo scilicet fit, ut vitiosa stagnante, atque ad diaphragma translata materia, idem ad vehementissimas easque ut plurimum funestas irriteretur commotiones; annotante præsertim hoc *Excell. Dno. PRÆSIDE in not. ad Poter. obs. cent. II. cap. 47.* Neque raro erysipelati supervenit retropulso aut in senioribus & imbecillioribus haud satis expulso: arthritidi & podagræ vel retrocedenti, vel ob virium infirmitatem haud sufficienter foras trusa; qualem desperatum casum ex arthritide non amplius artus infestante VELSCHIVS *hecatost. 2. pag. 30.* recenset. Horum phœnomenorum vero causæ in penetranti subtili caustica fere acrimonia, quæ merito virulenta dici debet, hæret: quis enim ignorat, quæ materia horum morborum sit genitrix? Hæc si in externis partibus diros motus doloresque excitare valuit; multo magis illos intra repulsa excitabit. Iungitur autem porro singultuosa molestia alvi pertinaci obstructioni ac ileo morbo, maxime si inflammatio quedam hos morbos comitetur, nec minus herniæ, potissimum senum; quibus herniosis singultuosæ febres valde sunt familiares; quarum exemplum allegat FORESTVS *L. VIII. obs. 12.*

§. XIX.

Huc denique pertinent ossæarum, quæ pectus cingunt, partium & malæ conformationis vitia. Mucronata cartilago, si laxata vel ob alias causas magis introrsum re-

c

flexa

flexa est, ut ventriculum stimulare possit, præsentem adfectum producere observationibus deprehenditur; qualem a depressa hac cartilagine per 3. menses durantem adducit FERNELIVS L. VI. de part. morb. & sympt. cap. 3. Eundem costarum luxationes, fracturæ, atque contorsiones excitasse, experientia docet. Hinc idem FERNELIVS l. c. pag. 568. singultum ex luxata costa ortum ea reposita desuisse refert; & RHODIVS Cent. 2. obs. 61. continui singultus ex compressione undecima thoracis vertebra mentionem injicit.

§. XX.

Sed & acutorum singultuum causas considerabimus. Harum primas tenent viscerum nobiliorum graviore inflammationes; quæ ipsum septum occupant s idiopathicum efficiunt malum, uti in paraphrenitide adparet. Ventriculus ac intestina inflammata aut vulnerata per consensum hos motus excitare solent, teste FORESTO L. XVIII. obs. 12. Maxime hepatis phlegmoni hunc morbum jungi, observationes docent; conf. CELSVS L. II. cap. 7. BARBETTE pr. med. L. IV. C. 2. quod & symptomatice, dum hepar supra partem, quæ ventriculo adjacet, inflammatum est; & idiopathicè, id quæ frequentius si gibba parte, diaphragmati adnexo ladietur, contingere potest; cujus rei pathognomonicum signum dolor ad jugulum ascendens suppeditat. Ipsa cerebri & meningum inflammationes, capitisque graviore vulnerationes vi consensus, quem hæc partes per nervum vagum cum septo & stomacho habent, eminus hoc symptoma producunt. Præsertim pesti accedere singultum ob ventriculum aut septum carbunculo pestilentiali occupata, docet DIEMERBROECK Cap. 13. §. 5. & 6. & Cap. 15. annot. 15.

§. XXI.

§. XXI.

Non minus ille sociari solet febribus continuis, acutis, malignis exanthematicis variolaceis aliisque, præsertim si ista in medio sui decursus per incongrue applicata opiata, motusque sistentia fuerint sedata; qualem RIVERIUS commemorat casum *Cent. III. obs. 17.* de centurione, qui febre laborans tertiana sumto syrupo de papavere in medio paroxysmi tam importuno pressus est singultu, ut animam pene exspiraverit. Atque adeo varias singultus agnoscit causas. Aut enim sudores repressos, & exanthemata resistentia, vel repulsa, aut acrem ventriculi saburram sequitur; quem veteres ex repletione dixerunt, cujusque exemplum in febre continua biliosa refert FORESTVS *L. V. obs. 15.* Aut inflammationes partium his morbis accedentes ancipiti eventu comitatur, veteribusque ex inanitione ortus audit. Vtroque casu periculosa simul adsunt signa, sitis magna, debilitas insignis, vigilia, delirium, impudentia, ardor inextinguibilis, motus maxillæ inferioris tremulus, nervorum distensio, vocis interceptio, urina diluta &c. Contra vero si circa dies criticos occurrit, ac reliqua signa, maxime coctionis in urina fuerint bona; nihil mali portendit, sed vomitum criticum aut alvi fluxum futurum prænunciat, & his subsequutis cessat. Sæpius quoque has acutas febres ita sequitur, ut cum ipsis permaneat, & per totam febrem simul exacerbetur; quales febres singultuosa aut lyngodes veteribus appellantur, earumque exemplum in *M. N. C. anno 4. obs. 48. pag. 43.* allegatur. Notabilis quoque atque lectu satis digna est observatio, quam refert POTERIVS *Cent. II. cap. 47.* de immanissimo singultu febriles per diarrhœam jam solutos impetus secuto, quo totum ægroti tam vehementer, atque atrociter concussum

narratur corpus, ut per tres continuos dies, vix momento respirandi facultas, nec itidem loquelæ efferendæ spatium fuerit.

§. XXII.

Sed quis omnes speciales ac individuales singultuum causas recensere? Hæc de illis dicta sufficiant; progrediamur ad prognosin. Singultus diæticus cito transiens nulum nec periculum minatur, nec medelam poscit: nec periculosus ille, qui visciditatem, cruditatem, acrimoniam ventriculi excipit; nec qui hysterice accedit, pertimesci adeo debet. Multo minus malum præagitur criticus ille, qui febribus acutis jungitur, salutaris potius criseos nuntius. Veteres in genere singultum ex repletionehaud tantas, quantas ille ex inanitione noxas portendere perhibent: teste FORESTO L. XVIII, *obs.* 12. & L. V. *obs.* 15. Idem vero alia præter criticam ratione per acutos morbos; febres maxime arden-tes ac pestilenciales incidens grave ostendit periculum, maxime si supra allegata signa accesserint: delirium autem si interveniat, aut nervorum distensio, mortiferum est. Qui causa inflammationum oritur, & in dictis febribus, & in ipsis inflammatoriis, nunquam non lethalem præagitur exitum: maxime qui jejur inflammatum comitatur; id quod FORESTVS L. XIX. *obs.* 8. exemplo confirmat.

§. XXIII.

Qui acrioribus purgantibus, vomitoriis, drasticis venenis exhibitis supervenit, ob inflammationem jam productam, lethalis fere censetur; absente inflammatione non quidem absolute lethalis, æque tamen horrendus est. Omnis ex inanitione singultus, post citam alvum, vomitiones largas, malus; post sanguinis profusionem & capitis vulnera pessimi-

peffimus, convulsionum mortisque tristissimus nuntius. Quem post se trahunt dysenteria, diarrhoea adstricta, erysipelas, podagra, arthritis repulsa, periculo non vacat. Singultuosa se-
num herniosorum febres, cum nulli ferme medela locum
relinquant, mortiferae fere sunt, teste FORESTO L. XVIII.
C. 12. Schol. sub finem. Illum omnem ex inanitione fuisse, ma-
lum: sternutamentum autem singultui, maxime qui ex re-
pletione oritur, accessisse utile est; huncque cessaturum
prænuñciat.

§. XXIV.

Tandem vero curationem aggressuri, eam dietetico
singultui, cito transeunti opponere non opus habemus. Ille
enim sola inspirationis continuatione quandoque excutitur;
nec minus cessat si menti alia vel grata vel ingrata objicia-
tur idea: aut seria intensaque meditatio. Hinc vulgi expe-
rimenta innotescunt, quibus abigere hoc symptoma inten-
dunt; ut jocos proferant, alapas, ingratum auxilium, infli-
gant, auriculam atque manus volam comprimant & suade-
ant: Man solle an seinen Schatz gedenschen, so vergehe das
Schlucksen etc. Quid? quod ipsa animi pathemata hos motus
fugare deprehendantur: ut hinc VALERIOLA *obs. 4. l. 2. pag.*
162. de singultu ex terrore ob conspectum felis, muris fu-
gati, casus referat. At enim vero, visne hinc concludere,
animæ tantum esse in corpus imperium, ut fugare & excitare
singultum pro lubitu possit? Qua ratione hoc conciliabis ex-
perimentum, quo vulgus ad excutiendam istam molestiam
singultuienti præcipit, ut singultuiat: Er solte einmahl schluck-
sen, man wolte ihm was geben? Cedit sæpius motus, dicto
quasi audiens, & subjectum invitum cessat singultire. Hæc
vero ex mechanismo explicare, nobis jam nec animus, nec
occafio est; & peculiari indiget inquisitione.

C 3

§. XXV.

§. XXV.

Revertamur potius, unde digressi sumus, & singultus gravioris curationem perspiciamus. Omnis indicatio in hoc symptomate duplex est: & quidem prima causarum materialium congruam remotionem; altera spastico-convulsivi motus sopitionem exigit, ac affectarum partium roborationem. Veteres huic posteriori indicationi satisfacturi opio & medicinis inde paratis utebantur, magnamque ipsis adscribebant efficaciam: nos vero nostris temporibus, quum ex summorum virorum industria tutiora prodire anodyna, illis ceu minus tutis commode supersedebimus. Inter anodyna nobis instar omnium erit, *Exc. Dn. PRÆS.* liquor anodynus mineralis, cujus laudes, ac insignem in compescendis spasmodicis constrictionibus efficaciam quotidiana docet experientia. Nec incongruum erit hoc sine spiritum nitri dulcem rite præparatum, ac cum balsami vitæ Hoffmanni parte mixtum exhibere. Inserviunt etiam olea roborantia macis, menthæ, absinthii cum dicti balsami quibusdam guttulis combinata; ac in aquis spirituosis, ceu commode vehiculo, propinata. Externa inter opem pollicentur linimenta antispasmodica, paregorica, anodyna præcordiis admota, quæ habeant oleum nucistæ expressum, axungiam humanam, oleum macis, menthæ, absinthii, crocum, castoreum, camphoram &c. nec minus cerata ac emplastra nervina scrobiculo cordis adplicata, ac ipsæ denique partium adfectarum per accommodata vincula constrictiones.

§. XXVI.

Verum enim vero causarum remotio morbi erit curatio: sine qua omnis luderet opera. Quam obrem si ab externa refrigeratione, aut prohibita transpiratione malum fuerit

fuerit ortum; regimen temperate calidum, maxime affectarum partium fomentatio, potus calidior, aut infusum theiforme ex herba melissæ ac menthæ insignem præstabunt operam: quibus si cedere recuset, diaphoresis lenior, per diaphoretica blanda, v. g. Spiritum Bussi bezoardicum cum liquore anodyno aut essentia castorei maritatum excitata, omnem curationis absolvet paginam. Qui ex nimia ventriculi per ciborum saburræ repletionem ac onerationem natales suos mutuatur singultus; saburræ remotionem indicat. Ea ciccissime peragetur dato blandiori & in dosi remotiori vomitorio, ex radicis hypecacuanhæ granis Xll. vel XV. aut in robustioribus unico tartari emetici grano: quorum exhibitioni si aduersetur dysemetos æger, aut alia contra indicantia repugnent; leniora laxantia ex rhabarbaro aut manna cum cremore tartari sunt commodissima. His remota causa subjungantur nervina, stomachica, anodyna, si opus fuerit.

§. XXVII.

Quod si vero fordes primarum viarum acres vel viscidæ peccent: illæ oppugnandæ erunt. Acrimonia acida biliosa datis modica dosi absorbentibus citratis, magnesia, pulvere præcipitante Hoffmanni involvenda & infringenda; viscida autem saburra incidenda, resolvenda & mobilis reddenda per salia digestiva, neutra, tartarisata, terram foliatam tartari, liquorem inde paratum, radices resolventes simul roborantes, ari, angelicæ, calami aromatici &c. Tum vero cocta expurgare oportet: quod in adultioribus pilulæ balsamicæ ad Hoffmanni, Stahlii vel Beccheri imitationem paratæ, potio mannata, sal anglicanum &c. præstabunt. Maxime in infantum ex saburra lactis acida enato singultu proficient

ficient evacuationes hæ, optime per sulphur antimonii auratum cum tartato vitriolato, aut aurum fulminans cum magnesia combinatum, aut demum per clysteres peragendæ: læpius hoc symptoma ab acrimonia & visciditate ortum solo potu tepido copiose sumto curatur: hic enim involvit acrimoniam, diluit visciditatem, & stimulationis causam removet. Vermium colluvies si subesse deprehendatur; earum expulsionem amarum, anthelminticis ac evacuantibus obviam eundem. Flatulentis vaporibus ac fermentativis expansionibus optime medebuntur carminativa cum digestivis maritata v. g. aqua carminativa Dornorelli, essentia carminativa Wedelii, castorei, maxime si cum liquore anodyno aut spiritu nitri dulci nuptæ fuerint; aquæ spirituosæ Cinamomi, menthæ, aquæ vitæ aromaticæ, ipse vini generosi haustus, pulvis stomachicus Bircmanni &c. Quibus, re sic exigente, clysteres carminativi juncti, flatus a superioribus ad inferiora felicissimo eventu maxime in infantibus trahent.

§. XXVIII.

Quandocunque a dato emetico, purgante, caustico remedio, veneno, singultus excitatur; ea oportet propinare remedia, quæ castrant enervantque vim veneni, ac violentum motum sedant. Hæc inter nihil præstantius deprehensum fuit pinguibus, oleis, amygdalarum dulcium, olivarum, mucilaginosi, iplo lacte, maxime cremore illius, tempestive prius, quam inflammatio locum occuparit, exhibitis. Quibus involuto veneno motus ipsi diri refrærandi sunt externis carminativis, interne liquore anodyno: his autem aucte materię involutionem uti, nihil aliud est, quam oleum camino addere; si vero malum a veneno per contagium hausto, uti in peste, vel etiam a morsu canis rabidi, ictu, ira effervescentis infecti

infecti provenit; tunc theriacalia, ipsa theriacalis aqua, theriaca coelestis cum antispasmodicis, nitrosis, camphora, cinabari, diaphoreticis mixta optimum pollicentur auxilium. Quæ curandi ratio locum quoque habet, quando a materia acri, caustica exanthematica ad interiora a corporis superficie repulsa idem incidit: quo casu pulvis ex Camphoræ aliquot granis & nitro compositus, nec non emulsiones ex amygdalis & feminibus 4. frigidis majoribus & aquis diapnoicis paratæ præstantissimam ferent opem.

§. XXIX.

Pessimi successus solet esse singultus, qui diarrhææ vel dysentericæ medicamentis intempestive cohibitis supervenit; quare cito periculoso huic occurrendum symptomati: quod optime fiet clystere ex emollientibus & leniter laxantibus, ipsa videlicet medulla Cassiæ vel etiam extracto rhabarbari composito & frequentius injecto. Neque enim consultum erit in tali affectu dare laxantia; sed potius exhibenda sunt ea, quæ exorbitantem hunc convulsivum motum blande componunt; quæ inter laudem obtinent liquor anodynus mineralis cum liquore bezoardico Bussii & essentia castorei conjunctus. Præstat quoque biliosos acres humores ad superiora regurgitantes contemperare; quod efficiet non solum magnesia, sed etiam serum lactis dulcis potui datum: haud omisissis externis nervinis, & antispasmodicis linimentis.

§. XXX.

Si ab erysipelate, podagra vel exanthematibus cum febre junctis retrocedentibus, aut non satis foras pulsus oritur adfectus: omni studio eo adlaborandum erit, ut intro versus motus ab exterioribus revocetur ad interiora: Hoc præstare valent potus calidi, infusa herbæ Teebois aut thei-

D

formiæ

formia ex scordio, veronica, semine fœniculi, & sambuci floribus parata: pulveres bezoardici, cinnabarini, nitrosi, liquor bezoardicus Buffii, cornu cervi succinatus cum liquore anodyno & castorei essentia mixtus; & partim quæ §. præcedente dicta sunt. Externe sit temperate calidum regimen; partes leniter fricentur; & si podagra induxit malum, ipsa veficatoria artibus adplicata revocabunt motum. Quod reliquum est, in aliarum acutarum febrium singultu febrili motui juxta suas indicationes rite est occurrendum, ac præ omnibus diaphoreseos restitutio promovenda. Maximopere tamen cavendum, ne singultum cum febre acuta vel etiam continuis complicatum tractemus medicamentis salinis, multo minus laxantibus, pilulis aloeticis, aut regimine nimis calido, vel potu calidissime fumendo; uti enim frigus, ita & calor excessivus partibus nervosis est insensus, maxime si morbo jam affectæ sunt.

§. XXXI.

Inflammationes viscerum, quæ singultum secum trahunt, maximam curationi objiciunt difficultatem: in iis summopere ab omni opiatorum oblatione cavendum, quippe quæ convulsivum motum quidem sistunt, mortem vero certissime accelerant. Omne auxilium in inflammationis discussione consistit; quæ si recens fuerit, nihilque contra indicet, venæsectionibus oppugnanda est; interne vero diaphoretica leniora propinare oportet; ut antimonium diaphoreticum; nitrum, mandibula lucii piscis, emulsiones diapnoicæ, aliaque quæ sudorem promovent, & inflammationem discutiant: quibus, urgente nimium dolore, cauto ac circumspecto usu blanda anodyna sociare licet. Alvi præterea succensus rite dirigendus, ne obstruatur; tunc vero clysteribus

bus aperienda. Externe conveniunt paregorica discutientia, uti camphora tam sicca, quam in spiritu vini rectificatissimo soluta, & croco permixta; non minus fœtus calidi sicci ex herbis & radicibus discutientibus adplicanda: reliquum negotium naturæ committendum, & prudenti prognosi famæ consulendum.

§. XXXII.

Qui insignes eruoris vitalis effusiones insequuntur singultus, nuntii plerumque convulsionum, haud prius compescuntur, quam si ipsis inanitionibus obex ponatur. Hæc ergo hæmorrhagiarum sedatio principalem hoc in passu præbet indicationem: quæ cohibitio internis medicinis temperantibus, tonicis, analepticis, adstringentibus, externe variis præfidiis, ac in vulneribus commoda adfectæ partis deligatione tentanda est; quorum præfidiõrum ratio ad chirurgiam partim spectat. Sedato fluxu tutis anodynis insistendum, iisque efficacissima antepileptica jungenda, quæ impediunt, quominus convulsivæ hæc agitationes in universalem erumpant epilepsiam. Denique anæmiæ succurrendum analepticis, & alimentis rescipientibus. Convulsiva porro septi concussio, quæ alvi obstructiones, ileon ac herniam comitatur, principalis morbi curationem requirit; qui si fuerit inflammatio, ea quæ §. præcedente dicta sunt, in usum vocanda. Præcipue de singultuosis febribus, quibus herniosi occupantur senes, annotavit FORESTVS L. XVIIII. *obs.* 12. quod tantum non semper sint lethales: quanquam enim reponatur hernia, nihilofecius mors pressio insequi solet pede.

§. XXXIII.

Quandocunque hystericus fœminas, ac viros hypochondriacus occupat singultus ex sanguinearum excretionum

adstrictione: non prius curabitur, quam morbo primario rite tractato. Quare quantitas æque ac qualitas humorum vitiosa est imminuenda & corrigenda; excretioncs salutarcs non solum sanguineæ, verum etiam alvine in ordinem redigendæ; quod præstabunt venæsectiones, pediluvia, antispasmodica, resolventia ac commoda evacuantia; quibus denique ad morus compescendos leuiora jungantur anodyna; inter quæ liquor anodynus *Excell.* Hoffmanni cum est. Castorei permixtus principem fere obtinet locum. Par curandi ratio in illo singultu est chronico, qui cachecticos & hepate affectos infestare solet; bilis enim vitium infusis resolventibus, hepaticis, attenuantibus, amaris & evacuantibus optime corrigetur; & cum motus singultuosi securis anodynis facillime sedabuntur.

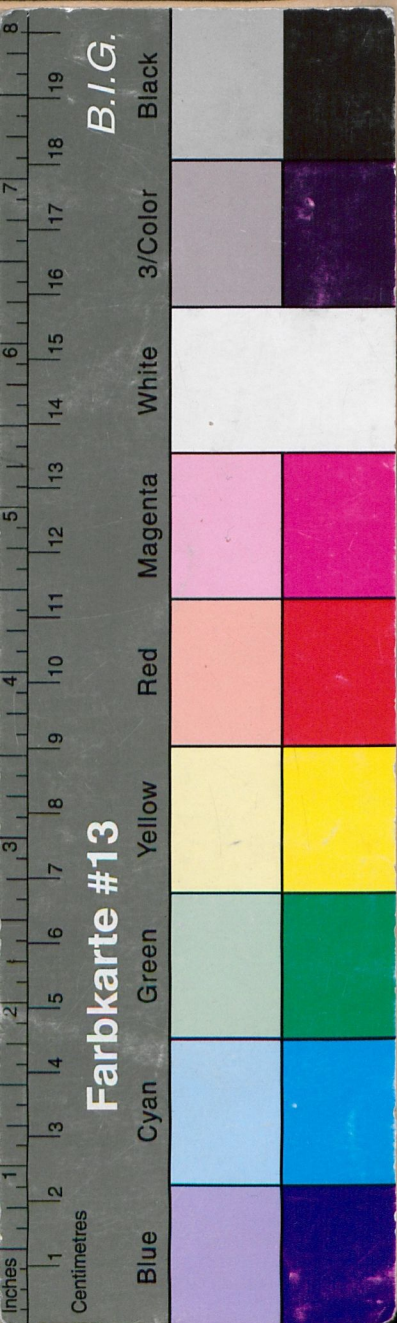
§. XXXIV.

Si denique costæ fractæ, distortæ luxatæque singultum producerunt; luxationis repositio, fracturæ consolidatio, ex chirurgico petenda foro, unicum spondent auxilium. Cartilagini ensiformi autem luxatæ ac intus flexæ optime medebuntur cucurbitæ cœcæ, scrobiculo cordis applicatæ; quarum egregiam virtutem omnes Medicinam facientes, ipsaque experientia reddunt commendatissimam. Quid vero de præsertatione hujus mali dicendum? Qui rebus non naturalibus recte utitur, præsertabit se a chronico singultu; acuti autem præcautio bonum in acutis morbis regimen requirit.

F I N I S.

DISSERTATIO IN AVGVRALIS MEDICA

DE

SINGVLTV

QVAM

ANNVENTE DIVINI NVMINIS GRATIA

PRÆSIDE

DN. FRIDERICO HOFFMANNO

ACADEMIÆ ET ORDINIS MEDICI SENIORE

ET h. t. DECANO

PRO GRADV DOCTORIS

LEGITIME OBTINENDO

Ad. d. Junii Anni MDCCXXXIII.

H. L. Q. C.

PVPLICO ERVDITORVM EXAMINI SVBMITTIT

AVTOR

FRANCISCVS HENRICVS GOTTFRIEDT

CAROLO-THERMENSIS.

HALÆ MAGDEBVRGICÆ

TYPIS IOHANNIS CHRISTIANI HILLIGERI, ACAD. TYPOGR.